

נערת השבוע

מצאנו אותה מתייפחת ליד קיבוץ הרענן של מייק בראנט. מבול הדמעות לא היה בו כדי לעמעם את הנוגה של עיניהתכלת שלה והיגון לא יכול היה לחסות על שובבות-הנעורים שביצבה מהן. היא צריכה להיות בת 14 לכל היותר,

או משהו כזה. חיפאית, כפי שאתם מבינים מהעונן המשתלשל על צווארה. מטוגנת טוביטוב על האש בשמש הים, ובנויה כבר בצורה מעוררת הבטחות. אם מישזה יגלה לנו את כתובתה וזהותה, אני בטוחה שהיא תקבל בדואר ערימה של אסימונים, כדי שתוכל להתקשר בעוד שלוש-ארבע שנים.

החייבים להקדיש 3 שנות חיים טובות ופרי ריות במקומות מרוחקים עקב חוסר המעש והמחשבה של מנהיגינו — ודאי מגיעה זכות-קדימה".

אבל הבדידות היא גם מנת חלקי ומת-בטאת בגוונים שונים אצל אחד כמזני, שמשמש בכסא-גלגלים ובמכונית בחיי יום-יום, במקום ברגליו. זו לא סיבה מס-פקת עבורי לראות הכל בשחור. אני נש-ארתי אופטימי ושמה בחלקי, רואה ונהנה מהצדדים החיוביים שבחיינו, ללא ריגשי נחיתות.

הוא לא מאשים את אלה שלא יתלהבו להימצא בחברתו של מישזה. הנחשב לנכה אפילו אם הוא בריא ברוחו ובגופו (כמעט). האם אני הייתי שונה בגלגלית-הקדום כא-שר התהלכתי ורקדתי? האם או יצאתי עם מישזה שהיתה אפילו רק צולעת?

לא למעשנות!

עוד חייל. (7/67) לא היה רוצה לגעת במישור החזותי, ורק כדי לצאת ידיו חובה הוא מצוין כי גובהו מטר ושמונים, וצבע שערות ראשו הצבאי הוא ערמוני עד חום-אדמדם. זאת שהצבעים והסנטימטרים האלה מדברים אל ליבה, צריכה להיות בעלת יכולת חשיבה עצמית, ומה שיותר חשוב — בזירה מעשיו. נערה מעשנת ואני אינם הולכים ביחד, הוא מזוהר, כך שכל ממ-עשנות יורדות מהפרק. גם דיסקוטקים אינם לטעמי. לעומת זאת הוא מציע, קרי-אה רבה, בעיקר קריאת שירה, בילוי בחבר-רה קטנה עם ויכוחים אינטלקטואליים. אולי הוא דרך טובה להיגמל מעישון.

קליפה שמרנית

(3/67) מעיד על עצמו שמעולם לא ראה את מדורה של קודמתי בתפקיד, רותי. את העולם הזה החל לקרוא בקביעות רק אחרי מילחמת יום-הדין, מה שמעיד שלפ-חות דבר חיובי אחד יצא מהמלחמה הזאת. הוא סטודנט, בן 23, ויש לו 171 ס"מ המת-חלקים בין עבודה ולימודים. אין לו דרישות מופרזות. הוא רוצה אותך בסך-הכל נחמדה ולא ביישנית, ושיהיה בך הכוח להוציא מקליפתו השמרנית ולהעבירו מראשית שנות העשרים ל-1975.

אם לא תימצא כזו, אהיה נאלצת להפנות אותו לאיזו חברת-תובלה.

אקטואלים ושאר-ירקות

שלא תגידו שזה מדור של זכרים בלבד. אם היתה דרושה הוכחה לאימרתו של עוד וייצמן שהוא מכיר יותר נשים בין הנקבות מאשר גברים בין הזכרים, הנה היא לפני-כם. (4/67), המברכת על הידוש המדור ולא היתה מתנגדת כלל למצוא דרכו יד-ידים שיתנו בנו את אמנם כמות, היא גררשה, בת 32, שעד לגובה של 168 ס"מ אינה צריכה להתרומם על קצות האצבעות. היא תשמח להתכתב על נושאים אקטואליים, ושאר-ירקות עם אינטלקטואל אמיתי, לא דווקא בזכות התואר, שיהיה שקט ויפה-נפש הרואה את עצמו כשריד של ארץ-ישראל היפה. תהיה הפתעה להיווכח שעוד נותרו כאלה.

דרושה: לוחמת עיקשת!

אזהרה! אם את ריאקציונרית מכל סוג שהוא. (5/67) כורע ברך ומתחנן בפנייך לרחם עליו ולהימנע מלהתקשר עימו. מיכ-תבו זה מוגדר על-ידו כמיכתב של "איש-מיעוט מבחינות שונות, המיועד אל אשתי מיעוט".

הוא בן 40, אך טוען שהוא נראה רענן יותר, ממוצע הופעה עם 174 ס"מ גובה. לפני שאסתכך, אני סבורה שמוטב שאתן לו להמשיך: בעל דיעות סוציו-פוליטיות נאיב-ראדיקאליות. ביקורתו גם כלפי הראי-דיקאל, חשדן ובדקן, בעל ביקורת עצמית המוכן לסגור ביקורתך וגם לבקרך. דיעותי אינן בנויות על מינחיים אופנתיים חול-פים, כי אם על ניתוח להגרי-מוסרי-הומאני. מייחס חשיבות רבתי להסברה שיטתית, מחבב סיפורת עלילתית סוציו-פוליטית, בנוי על חשיבה עצמית-עצמאית יותר מא-שר על השכלה מייסדית. חסר מיבצר של תעודות, רווק. מאמין כי להתקשרות אמיצה עם פנויה דרוש בסיס משותף וכפול של אידיאלוגיה ומין, בדיוק לפי סדר זה.

"רצויה: בעלת-טיפסה דומה, לוחמת עיקשת-ערמונית-סאקטית-סבלנית-שיטתית, לא עולה חדשה, לא קאפיטאליסטית. רוו-קה, ככל האפשר צעירה, בייחוד במראיתה בעירום. דקת-גירורה שאיננה בעלת חזה גדול. בנוסף לזה, לפי סדר העדיפויות: איננה לכודה במעגל של מישפחה גדולה או רשת ידידים/ידידות/מכרים; יודעת אנגלית ו/או ערבית ו/או פורטוגלית."

"בתהלה", הוא מציע, "נחליף מכתבים", וזה פשוט משום שהוא חושש להתאהב, רחמנא ליצלן, בריאקציונרית. אחר-כך, עדיפה אופציה פתוחה לנישואין אפשריים למקרה שזה יועיל לתיגבור היעילות של שנינו."

אם תשאלו אותי, זה נשמע כמויעד לקצינה בויאט-קונג או בחתן רוו. אבל מה אני כבר יודעת עליכן?!

בדידות בכסא-גלגלים

במקומכן, הייתי מעניקה זכות עדיפות (6/67), למרות שהוא טוען כי, לאלה

מיכתבים

מיכתבים ל (1/67) ולשאר המכו-רבים המתפרסמים במדור זה, ובמדורים שיבואו, יש לשלוח כמנע-מפה כפולה. שיהיה סודי. על המעטפה החיצונית יש לרשום: מיכתבים לציפי, העולם הזה, ת.ד. 136 תל-אביב. המעטפה הפנימית צריכה להיות מבוידת ככול שז 35 אגורות, ולשאת עליה את מיספרו הסידורי של הנמען

אפילו אם הייתי מתאמצת, לא הייתי יכולה להמציא למדור מחודש זה התחלה טובה יותר ממכתבו של (1/67). הוא נשמע יותר מדי טוב מלהיות אמיתי. אבל פאקט. הנה הוא, לפניכם, בגודל טיבעי: "לפני זמן-מה, הכרתי ווג שטען כי הכיר באמצע-עות אחד המדורים של העולם הזה. פרטים נוספים כמובן שאין לי. היה משהו מיוחד בזוג הזה, ובמיוחד בנערה, שהיתה משהו נדיר בעולמנו זה. לא יופייה הוא ששבה

זוג מעורב

מיכתב פרס

בפעם הראשונה בתולדותיו הארוכים של מדור זה פונה אליו זוג. וזה רחוק ממה שאתם עלולים להעלות בדעתכם. (8/67) הם גבר ואשה. הוא בן 35, היא בת 27. נשואים מזה עשר שנים, עם שני בנים, בני תשע ושנתיים. הוא בן כפר בגליל. היא בת קיבוץ של השומרה-הצעיר. הוא ערבי. היא יהודיה. הם הכירו זה את זה כשהוא עבד כרועה-צאן שכיר בקיבוץ. התי-אהבו. במשך כשנה יצאו יחד מבלי שחברי הקיבוץ, שרוממות אהוות העמים בגרום, יידעו איך לאכול את התופעה הזאת. היתה מבוכה רעיונית גדולה בקיבוץ, שהולידה לבסוף התנגדות לנישואיהם של השניים. הם נישאו ב,נישואי-קפריסין", ועברו להתגורר יחד בתל-אביב.

מישפחתה, מלבד הוריה, מחרימה אותה עד עצם היום הזה על המעשה שעשתה. מישפחתו קיבלה אותם כדבר טיבעי ומובר-מאליו. היו להם הרבה בעיות כלכליות ואחרות, עד שעמדו על הרגליים והקימו את הקן המיש-פחתי שלהם. אולם הבעיה שנשארה היא בעיית הניכור החברתי.

הם מחפשים ידדים, חברה שיעמה ויכולו לצאת לבלות, לארח ולהתי-ארח, להחליף דיעות ולספוג חוויות ביחד. מלבד כמה זוגות מעורבים כמוהם, אין להם חברה של ממש. "עד למלחמת ששת-הימים", הם מספרים, "היתה עוד אפשרות הידברות עם צעירים בגילנו. אחרי המלחמה נעשו האנשים קשוחים ובלתי-נסבלים להידברות. אחר-כך היתה תקופת ריעה קצרה. מאז מילחמת יום-הכיפורים ניכרת יותר כנות ביחס אלינו, ואפשרות להידברות בענייני היומיום. אבל לא התחברות."

היה לי הווג הפגוש אותם אישית. זוג מקסים. פתוחים ולבביים. מרבים לטייל בחיק הטבע בסופי-שבוע. לא ייתכן שלא יהיו זוגות אחרים, חופשיים בדעותיהם, אינטליגנטיים כמוהם, מתונים מבחינה פוליטית, פתו-חים לשמוע ולקבל, שימחקו מהם את תחושת הנידוי והבדידות. יד על הלב — הרווח יהיה כולו שלכם.

שי השבוע של חברת הדס — הבילת מוצרי תמרוקים לאשה ולגבר, ניתן השבוע — וייתן בכל שבוע — לפנייה שתפרסם במיסגרת, "מיכתב-פרס".

בלבד. מה שיקרה אחר-כך, זאת כבר הבעיה שלי.

להעלות את המוראל!

אם את תיכוניסטית בעלת נפש פויטית, יש מישזה שמתעניין בך. (2/67) הוא חייל המעוניין להתכתב עם בנות בגיל 17-18 לגיוון החיים השיגרתיים. בנושאי-סיפורת מודרנית וסתם התכתבות לשמה, להעלאת המוראל אי-שם בסיני. מכיוון שאינני יכולה להרשות לעצמי שיאשימו אותי שאינני עושה כלום בעצמי להעלאת המוראל, אני מעניקה בזו תמריץ לכל מי שתכתוב לו תוך שבועיים. מלבד מיכתבו היא תזכה גם בשי — תכשיר יופי מתנת חברת הדס.

את ליבי (אם כי גם זה) אלא הפתיחות לנושאים, ההבנה, שימחת-החיים, ובכלל למתידע החובקת עולם ומלואו. ובכן, אם זהו החומר אותו אתם מציעים, אשמח גם אני להתנסות בחווייה הנעימה של היכי-רות באמצעותכם.

"אני רווק ישראלי, יליד הארץ הזאת, אשר לאורך כשליש המאה אותה אני חי, מנסה למצוא את אשר אהבה נפשי — וללא תוצאות ממשיות. על עצמי אוכל רק לספר כי אני אקדמאי הגר בבית קטן ופרטי (בנבעתיים, אם מותר לי להתערב) בעל רכב ובעל כל האמצעים המודרניים הדרושים לאדם לחיים נוחים וטובים — כל זה בתנאי, כמובן, שיש גם עם מי להתחלק." אני לא הייתי ממתנה. הייתי מהמרת עליו, בעיניים עצומות.

adas

תכשירי יופי ואיפור

הדס